

работа — но съ това още повече го разтревожи. Цѣлъ месецъ измина отъ задържането имъ, а нищо още нѣмаше... Старецътъ губеше куражъ.

— Тя-тя ту-па! — повтаряше малкиятъ и сочеше неznайната далечина.

— Тупа, айволъ, тупа! Който не си гледа работата, така го тупатъ...

Старецътъ отговори на посоки. Въ този отговоръ нѣмаше досада, ядъ или укоръ. Момчетата бѣха прави, въ това вече никой не можеше да го разубеди. Задържани бѣха, че се опълчили срещу войната. И че закачили червенъ байрякъ върху камбанарията. Старецътъ имаше жбъ на войната, та имъ прощаваше и за байряка, макаръ че въ друго време би се поразсърдилъ.. Нали тя грабна едникия му синъ, когато бѣ грохналъ, а тритѣ унучета бѣха малки и безпомощни!

Войната срещу турцитѣ той посрѣщна съ възторгъ. Наистина, отъ тѣхъ не бѣше видѣлъ лошо, не мразѣше нито единъ отъ всички, които още се мѣркаха въ паметъта му, но тѣ трѣбваше да се накажатъ за нѣкакъвъ незнаенъ грѣхъ, да се накажатъ просто като невѣрници и мжчителы. Когато започна войната съ съюзницитѣ, старецътъ се слиса и бедниятъ му мозъкъ отказа да побере това. Неотдѣхнали още, дойде Голѣмата, Европейската. Заминаха всички млади отъ селото, замина и неговиятъ синъ. И още въ първитѣ дни страшната новина го покоси: убитъ!

Дѣдо Юрданъ заплака за пръвъ пѣтъ презъ живота си. Затвори се въ плѣвника и три дни не се показва навънъ. Не знаеше кого да вини, отъ кжде да търси смѣтка, кому да се оплаче.. Бѣха бъркотии, реквизиции, страхъ. Ужъ всички бѣха противъ войната, всички я проклинаха, пѣкъ кажеше ли нѣкой нѣщо противъ нея, отиваше си по